

Copyright © 2014, Uroš Petrović
Copyright © 2014 ovog izdanja, LAGUNA
Illustration Copyright © 2014, Dejan Mandić

MARTINA VELIKA ZAGONETNA AVANTURA

AUTOR

Uroš Petrović

ILUSTRACIJE

Dejan Mandić

Roman u
zagonetkama

■ Laguna ■

Kao nagradu za uspešan prolazak kroz podzemni Zagonetarijum profesora Šizlapa (ovi mestimično zastrašujući događaji potanko su opisani u knjizi *Mračne tajne Ginkove ulice*, prim. aut.), Marta Smart je dobila - Nebesku nagradu, što beše (s diskutabilnom maštovitošću izabrano) ime velikog šarenog balona za letenje.

Letelica je izgledala kao sumanutu brod ništa manje sumanutog konstruktora, sa bumerang krilima, naoko suvišnim elisama i kitnjastom kupolom. Neke delove tog nebeskog plovila sastavio je čuveni Polušop Migul, tajanstveni majstor vitoperenja metala s kraja prošlog veka. Pojedine elemente je pak ovoj mašini priložio i tajanstveni Lukijan, izrađivač neobičnih krletki bez vrata iz Ginkove ulice. Ipak, najveći broj u praksi neproverenih izuma na ovoj letelici pripadao je njenom tvorcu, profesoru Šizlapu.

Naravno, Marta je jedva čekala se oproba u balona-
renju, što samo govori koliko je zelenokosa devojčica
bila nepromišljena u svojoj razuzdanoj avanturističkoj
radoznalosti, i da je u takvim prilikama količina
ushićenosti obično obrnuto srazmerna količini razuma.

„Gledaj u nebo! Kada osvane dan pun pufnastih oblaka
koji se kreću tako sporo da ti se namah učini da stoje,
tada dođi!“, objasnio joj je profesor Šizlap kada može
da očekuje svoju prvu nebesku avanturu.

I Marta je tih dana, više nego obično, gledala u nebesa.
A inače ih je gledala često, kao da je slutila da će joj se
gore, na velikom plavetnilu, sve preokrenuti...

I jednog dana, nebo se okiti veselim, pufnastim oblacima. Čarlijalo je, šta god taj stari glagol značio, te je Marta zgrabila svoj pripremljeni ranac i otrčala ka kući profesora Šizlapa.

Tamo je sve već bilo spremno... Profesor je ponosno stajao pored komandne table balona. Izgledao je luđe nego obično, što je bilo spektakularno teško postići. Šizlap ju je dočekaob obučen kao balonovođa, kako i dolikuje - na glavi je imao visoku prugastu kapu nalik na onu kakvu nose mašinovođe starih vozova na paru, ali umesto plavih ova beše ukrašena uspravnim crvenim i belim prugama. Nosio je duboke pantalone sa keceljom, tregerima i velikim džepom na stomaku, iz kojeg su virili raznorazni uvrnuti alati.

„Upadaj, Marta!“ , doviknuo joj je povlačeći ručku koja je bučno uterivala zapaljeni gas u utrobu velike šarene kupole balona.

Zelenokosa je uskočila u drveni trup letelice gotovo naglavačke.

„Imam još jedno iznenađenje za tebe!“ , reče joj profesor tajanstveno.

Marta je iznenađenja volela više od svega. Kada bi otvarala neki stari sanduk sa napuštenog tavana, više bi volela da je unutra i klupko zmija otrovnica nego da u njemu nema ničega!

„Nadam se da nije neko novo zagonetno pitanje, kao uslov za ulazak u balon!“ , odgovori mu devojčica veselo, sa jedva приметnim prizvukom razumne zabrinutosti u glasu.

„Ne brini, mada ta ideja uopšte ne zvuči loše! Reč je o nečemu drugom, to jest o nekome drugom!“, reče on namignuvši joj.

Tada iza korpe prizemljenog balona iskoči Venegor, sa dugačkim šalom, i avijatičarskom kapom na glavi.

„Nisi valjda mislila da i ovu pustolovinu doživiš bez mene!“, prekori je dečak, koji joj još uvek nije oprostio što je opasnu istragu Šizlapovog podzemnog Zagonetarijuma prošla bez njega.

„Nisam znala da bi smeo da se tek tako sa mnom otisneš na nebo, s obzirom na to da se plašiš i mačjih očiju na automobilskim tablicama!“, začika ga Marta, pre nego što ga snažno zagrlji.

„Hajde da iskoristimo ovaj smiraj vetra, da se uzdignemo!“, požuri ih Šizlap, koji je već okretao neku uvrnutu kurbalu na balonu.

Tada i dečak brže-bolje uskoči u nebesko plovilo, i skalamerija živahno zaklepetala.

„Kakav divan osećaj!“, uzviknula je Marta nagnuvši se preko ivice ne bi li trenutke samog poletanja letelice doživela što neposrednije.

Sasvim lagano, balon se odiže od tla. Uzdižući se pravo nagore, vinu se iznad krova profesorove kuće, i ubrzo grad ispod njih počeo da liči na šarenu mapu.

Kada su dosegli do prvih oblaka, profesor Šizlap povuče nekakvu polugu i balon prestade da se podiže, te zaplovi u stranu. Uživali su gledajući Ginkovu ulicu iz vazduha. Njen čudesan oblik osmice jasno se izdvajao od ostalih delova grada. Nije ni čudo što je ta ulica još od nastanka okupljala samo živopisne stanovnike neponovljivog karaktera.

„Ovo je kormilo!“, pokaza im profesor nekakvu zvrčku, ali su Marta i Venegor bili prezauzeti uživanjem u neverovatnom pogledu na pokoreni krajolik.

Bajkoviti pejzaži ispod njih bili su suviše lepi da bi tek tako promicali. Marta i Venegor nisu znali kuda bi pre uputili pogled. Toga dana su čak i oblaci koji su ih okruživali izgledali toliko nestvarno da je sve ispod njih ličilo na slike starih majstora, iz vremena dok je sva umetnost još uvek bila lepa.

Ali sve što je lepo ima i rok trajanja...

Profesor Šizlap je pokretao razne poluge i instrumente, a balon je poslušno reagovao na zapovesti neobičnih sprava. Bilo je tu čudnih delova, koji su ličili na rashodovane muzičke kutije i mehaničke mašine za kockanje.

Videvši da Marta radoznilo zagleda mehanizme, profesor joj se obrati.

„Uživaj u pogledu, Marta! Biće vremena da sve ove poluge i instrumente upoznaš i istražiš! Ni ja ih još uvek nisam sve isprobao, a neke, poput ovog Migulovog automatskog balonovođe, i ne nameravam!“, reče profesor pokazujući na jedan deo koji je izgledao kao prastari bioskopski projektor sa izduvnim cevima što su vijugale do raznih delova oboda kupole, i završavale se pokretnim kapicama, nalik na šešire malenih šumskih pečuraka.

„Pogledaj ono!“, doviknu Venegor devojčici pokazujući prstom u pravcu jednog vodopada, koji je sa visine ličio na paukovu mrežu.

Balon se vrteo, zanosio, lovio slabašne vazdušne struje i prepoznavao nebeske tišake. Potom su se podigli na veću visinu, i letelica se u jednom trenutku lagano zaustavi, tako da sasvim prestade da se kreće. Lebdeli su u ravnoteži sa svim silama sveta. Tu je vladala neka uzvišena tišina. Učini se kao da je i samo vreme stalo. Instrumenti prestaše da klaparaju. Sve troje začutaše, ne želeći da remete čarobni oreol spokoja koji ih je obujmio.

„Ovo je najčudesnija i najtiša osmatračnica na svetu!“, pomisli Marta, zaneseno uživajući u opojnom vazduhu i predivnom pogledu na talasaste predele koji su se protezali unedogled.

